

Σ' ένα προηγούμενό μου σημείωμα έκανα τήν παρατήρηση ότι τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ δείχνει πὼς ἔχει ἀπαυδῆσει ἀπὸ τὴν ὁμοιομορφία τῶν θεατρογραφημάτων. Τὴν παρατήρησή μου τὴν ἐπαλήθευσε ἡ γρήγορη κι ἀπροσδόκητη πτώση τῆς κωμωδίας τῶν κ.κ. Γιαλαμᾶ καὶ Πρετεντέρη ποὺ εἶχε ἀνεβάσει ὁ Θίασος Μ. Κοντοῦ-Λ. Κωνσταντᾶρα.

«Ἡ ὁμορφὴ κι ὁ τζαναμπέτης» ἦταν στὸ εἶδος τῆς ἑνα μικρὸ κομψοτέχνημα, καὶ ἐπιπλέον δὲν ἦταν καθόλου μονότονη. Τὴν ἀπαρτίζανε ποικίλα στοιχεῖα ἐπιδέξια συναρμολογημένα. Ἐν τούτοις, δὲν προσεῖλκυσε τὸ κοινό, καὶ τὴν ἀντικατέστησε τῶρα στὸ πρόγραμμα μιὰ κωμωδία τῶν κ.κ. Ν. Τσιφόρου-Π. Βασιλειάδη, ποὺ αἰσθητὰ ὑστερεῖ ἀπ' αὐτήν. Τὸ «Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ» δὲν ξεφεύγει καθόλου ἀπὸ τὶς συνταγὲς τοῦ εἴδους, ἀπὸ τὴν πεπατημένη. Ἀραδιάζει διάφορες φαρσοειδεῖς καταστάσεις τόσο γνώριμες ὅσο κι ἀπίθανες, μιὰ ποὺ δὲν ἀποκτοῦν οὔτε τεχνητὴ πειστικότητα.

Τὸ «Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ» στέκει στὴ Σκηνὴ μόνον χά-
ρη στοὺς ἡθοποιούς, ποὺ αὐτοὶ τουλάχιστον προσπάθησαν καὶ
ἐπέτυχαν, ὅσο τοὺς ἦταν δυνατό, νὰ μὴν τυποποιηθοῦν. Ὁ ἐπι-
νοητικός, πληθωρικός καὶ στιλπνὸς κ. Κωνσταντάρας, ἡ γοη-
τευτικώτατη Κ. Μ. Κοντοῦ, πρόσθεσαν στὸ ρεπερτόριο τῶν
ἐκφραστικῶν τους τρόπων μερικὲς νέες, καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ποὺ
τοὺς πλαισίωσαν ἦταν κι αὐτοὶ ὄχι μόνον σωστοί, ἀλλὰ φανέ-
ρωσαν καὶ κάποια προσωπικότητα στὸν τρόπο ἐρμηνείας. Ἰ-
διαίτερος λόγος ἀξίζει νὰ γίνῃ γιὰ τὸν κ. Δ. Νικολαΐδη, ποὺ
ἦταν κι ὁ σκηνοθέτης τῆς κωμωδίας, γιὰ τὸν κ. Ὁρφέα Ζάχο,
γιὰ τὴν Κ. Μ. Κωνσταντάρη καὶ Λ. Κουντούρη.